Φωτοχυσία Ερμουπόλεως

Θεατρική εταιρεία Πόλις, Θέατρο του Νέου Κόσμου

Η Θεατρική Εταιρεία Πόλις είναι μια νεανική ομάδα που προσέρχεται στο θέατρο με διάθεση φιλέρευνη, αγωνία θεατρικής αναζητήσεως, αλλά και την αρμόζουσα σοβαρότητα.

Στη φετινή δουλειά τους, που παρουσιάστηκε στο Θέατρο του Νέου Κόσμου, προσεγγίζουν με τρόπο ποιητικό, όσο και παιγνιώδη, με περίσκεψη, αλλά χωρίς ίχνος σοβαροφάνειας, το περιβάλλον του αγοραίου έρωτα της αστικής Ερμούπολως του 19^{ου} αιώνος.

Η παράσταση στηρίχθηκε σε μια ποικιλία κειμενικών αποσπασμάτων των οποίων η δραματουργική επεξεργασία (Αιμιλία Βάλβη) είναι εκπλήσσουσας εμπνεύσεως. Κατορθώνει να ποιεί ενιαίου ήθους κείμενο μέσα από τη συρραφή υλικών πολύ διαφορετικών ως προς το ύφος και την προέλευσή τους –τόσο από το χώρο της υψηλής λογοτεχνίας, όσο και από του ντοκουμέντου- τα οποία σε επίπεδο παράστασης κατακυρώνονται εντέλει ως αυθεντικές μαρτυρίες.

Το δρώμενο αποτυπώνει έναν κόσμο που αναδίνει την ευαισθησία του μέσα από την αθλιότητα, μέσα από την αέναη ερωτική εκπύρωση ως μέσον επιβίωσης που έχει απωλέσει τον ρομαντισμό του, αλλά διατηρεί την ανθρώπινη ιδιαιτερότητα των ανθρώπων του· μια μικρή σπουδή πάνω στον ερωτισμό μιας πάλαι θλιβερής καθημερινότητας που συνέχεται από ανάγκες και ανάγκη.

Οι γυναίκες που υφίστανται την αγοραπωλησία του σώματός τους στο πλαίσιο αυτού του milieu –του πραγματικού της παλαιάς Ερμούπολης και του θεατρικού της παράστασης- ζουν κάτω από τον αστερισμό ενός οδυνηρού δούναι και λαβείν βιωμένου λάθρα ανάμεσα σε φτηνές εκπυρώσεις· θεές του αγοραίου έρωτα ταπεινής καταγωγής, συγκροτούν μιαν «αγορά» ανταλλαγής πληγών, παρελθόντος, μνήμης, πολύ μικρών προσδοκιών και πολύ μεγάλων συμβιβασμών. Κι όμως, ο ερωτισμός είναι διάχυτος, τόσο όμοιος και τόσο διαφορετικός μ’ εκείνον τον άλλο, τον έρωτα του ρομαντικού ανθρώπου.

Η παράσταση οργανώθηκε από την Ελένη Γεωργοπούλου με μέτρο, γούστο και αλήθεια αξιοποιώντας το δραματικό βάθος και την αφηγηματική δομή των κειμένων, ώστε να αναδύουν οσμές και γεύσεις υλικών, με άξονα έναν ηδονοβλεπτικό φωτογραφικό φακό που, κινούμενος από χέρι ανδρός, ανασύρει στο φως τις γυναίκες –«εμπορεύσιμα αγαθά» και συνάμα ανθρώπινα πρόσωπα- μέσα από αυθεντικό φωτογραφικό υλικό.

Όλοι οι συντελεστές, ο Γιάννης Βέλλης (Σκηνικά-Κοστούμια),ο Μιχάλης Κλαπάκης (Μουσική επιμέλεια), η Μαριλέννα Καρέττα (Επιμέλεια κίνησης), ο Λίνος Μεϊτάνης (φωτισμοί) πιστώνονται με τη συμβολή τους στη λειτουργικότητα του σκηνικού δρωμένου, που εμψυχώνεται αποτελεσματικά από τις τρεις –στην εκδοχή που παρακολούθησα- γυναίκες (Χαρά Λιανού, Μαρία Μανιμανάκη, Στέλλα Ράπτη) και τον άνδρα φωτογράφο (Λεονάρδος Μπατής).